ചിന്നമ്മയെന്ന അമ്മാമ്മ

കെ. മുരളീധരൻ

ഒക്ടോബർ ഒന്നാം തീയതി രാവിലെ വയോജനദിനത്തെ സംബന്ധിച്ച ചില വാർത്തകൾ വായിച്ചപ്പോൾ എന്റെ അമ്മയുടെയും, വാർദ്ധക്യത്തിലെത്തിയ ചില ബന്ധുക്കളുടെയും മുഖങ്ങൾ മനസ്സിലൂടെ കടന്നുപോയി.

ഞാൻ രക്ഷാധികാരിയായിട്ടുള്ള നാല് സ്ഥാപനങ്ങളിലെയും വയോജനങ്ങളായ അന്തേവാസികളുടെ ചിത്രങ്ങൾ മനസ്സിൽ കടന്നു വന്നു. എന്നാൽ മറ്റൊരു രൂപം എന്റെ മനസ്സിൽ വളരെയധികം സമയം പ്രകാശമാനമായി നിന്നു. ആയിരം പൂർണ്ണചന്ദ്രന്മാരെ ദർശിച്ച, തൂവെള്ള വസ്ത്രമണിഞ്ഞ, കൃശഗാത്രയായ, ചിന്നമ്മാമ്മ. അവരുടെ മുഖത്ത് സദാ പുഞ്ചിരി കാണാം.

നാട്ടിൽ പോകുമ്പോൾ സമയലഭ്യതയനുസരിച്ച് ഞാൻ പത്തനാപുരത്തെ ഗാന്ധിഭവനിലും, കലയപുരത്തെ സങ്കേതത്തിലും, പുനലൂരിലെ സ്നേഹതീരത്തും പോകാറുണ്ട്. ഒരു തീർത്ഥാടനകേന്ദ്രത്തിലെത്തുന്ന ശാന്തതയും, സ്വച്ഛതയും, സന്തോഷവും, സംതൃപ്തിയും അവിടെ എനിക്ക് അനുഭവപ്പെടാറുണ്ട്. ഞാൻ ഈ സ്ഥാപനങ്ങൾ സന്ദർശിക്കുന്ന അവസരത്തിൽ എല്ലായ്പ്പോഴും, ഏതെങ്കിലും സ്ഥാപനത്തിൽ വച്ച് ചിന്നമ്മാമ്മയെ കണ്ടുമുട്ടാറുണ്ട്. ലാളിത്യത്തോടും കുലീനതയോടെയുമുള്ള അവരുടെ പെരുമാറ്റം എന്നെ അന്നൊക്കെ വളരെ ആകർഷിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഒരിക്കൽ ഗാന്ധിഭവനിലെ ശ്രീ. സോമരാജൻ പറഞ്ഞു, ചിന്നമ്മാമ്മ മാസത്തിൽ ഒന്നു രണ്ടു പ്രാവശ്യമെങ്കിലും ഇവിടെ വരും, അന്തേവാസികളോടൊപ്പം ഒരു ദിവസം ചിലവഴിച്ച് അവർ മടങ്ങും. വരുമ്പോൾ പഴങ്ങളും പലഹാരങ്ങളും വസ്ത്രങ്ങളുമൊക്കെയായിട്ടാണ് വരവ് - ഞാൻ അന്ന് ചിന്തിച്ചു. ഈ പ്രായത്തിലും ഈ അമ്മാമ്മ എത്ര ചുറുചുറുക്കോടെയാണ് നടന്നും, ഓട്ടോയിലും എല്ലായിടത്തുമെത്തുന്നത്!

പുനലൂരിലെ സ്നേഹതീരത്ത് കഴിഞ്ഞ ഓണത്തലേന്നാൾ ഞാൻ അന്തേവാസികളായ സഹോദരിമാർക്ക് ഓണക്കോടി കൊടുക്കുവാനായി പോയി. അവിടെ പുതുതായി രൂപീകരിച്ച അന്തേവാസികളുടെ ബാന്റ് മേളത്തോടെയുള്ള സ്വീകരണം നടന്നുകൊണ്ടിരുന്നപ്പോൾ ഗേറ്റിൽ ഒരു ഓട്ടോറിക്ഷ വന്നുനിന്നു. രണ്ടു കൈയിലും വലിയ പൊതിയുമായി, നിറഞ്ഞ പുഞ്ചിരിയുമായി ചിന്നമ്മാമ്മ വന്നിറങ്ങുന്നു. അന്തേവാസികളായ രണ്ട് സഹോദരിമാർ ഓടിവന്ന് അമ്മാമ്മയുടെ കയ്യിൽ നിന്നും ആ പൊതികൾ വാങ്ങി കൊണ്ടുപോയി. ആ സമയം എന്നെ സ്വീകരിക്കുവാനായി എത്തിയ സിസ്റ്റർ റോസ്‌ലിൻ ഒരു ബൊക്കെ എന്റെ കൈയിൽ തന്നു. ഞാൻ ആ ബൊക്കെ ചിന്നമ്മാമ്മയ്ക്കു കൊടുത്തു. അമ്പരന്നുപോയ ചിന്നമ്മാമ്മയുടെ കണ്ണു നനയുന്നത് ഞാൻ കണ്ടു. അമ്മാമ്മയുടെ മുഖം സന്തോഷംകൊണ്ട് നിറഞ്ഞു.

അന്തേവാസികൾക്ക് ഓണാശംസകൾ നേർന്നതിനുശേഷം മൈക്രോഫോൺ ഞാൻ ചിന്നമ്മാമ്മയുടെ കൈയിലേക്കു കൊടുത്തു. അമ്മാമ്മ ചിരിച്ചുകൊണ്ട് ഒഴിഞ്ഞുമാറിയെങ്കിലും, എന്റെ നിർബന്ധത്തിനു വഴങ്ങി അല്പം സംസാരിച്ചു...

"മറ്റു രണ്ട് സ്ഥലത്തും പലഹാരങ്ങൾ കൊണ്ടുകൊടുത്തു, സ്നേഹതീരത്തെ മക്കൾക്ക് ഉപ്പേരിയും ശർക്കരപുരട്ടിയും പപ്പടവും, പൈസ ഇല്ലാത്തിനാൽ വാങ്ങിയില്ലല്ലോ എന്നോർത്ത് കിടന്നിട്ട് ഉറക്കം വന്നില്ല. കർത്താവിന്റെ കൃപകൊണ്ട് രാവിലെ കുറച്ചു പൈസ ഒത്തു കിട്ടി. രാവിലെ തന്നെ പോയി ഉപ്പേരിയും, ശർക്കരപുരട്ടിയതും, കുഴലപ്പവുമൊക്കെ വാങ്ങി. ഇവിടെ വന്നപ്പോഴാണ് എനിക്ക് സമാധാനമായത്. ഇതില്ലാതെ എങ്ങനെ ഓണമാകും..."

ഹൃദയത്തിന്റെ ഭാഷയായിരുന്നു അത്. എനിക്ക് വളരെ സന്തോഷം തോന്നി. അമ്മാമ്മയെ അവിടെ വച്ച് കാണാൻ കഴിഞ്ഞതിലും, ആ പുണ്യമുള്ള കരങ്ങളിലേക്ക് അവരുടെ ഹൃദയശുദ്ധി പോലുള്ള റോസാപ്പൂക്കൾ കൊണ്ട് നിർമ്മിച്ച ബൊക്കെ നൽകുവാൻ കഴിഞ്ഞതിലും ഞാൻ മനസ്സുകൊണ്ട് ഈശ്വരന് നന്ദി പറഞ്ഞു. ആ ബൊക്കെയിൽ കൂടിയുള്ള ആദരവ്, സ്നേഹം, കടപ്പാട് ഒക്കെ ലഭിക്കാൻ അവർ എത്രയോ അർഹയാണ് എന്നെനിക്കു തോന്നി.

സാധാരണ നമ്മുടെ വൃദ്ധരായ അപ്പൂപ്പന്മാരുടെയും അമ്മൂമ്മമാരുടെയും ചിന്താഗതി, 'വയസ്സായി, ഇനി ഞാൻ എന്തു ചെയ്യാനാണ്, എന്റെ ചുമതലകളൊക്കെ നിർവ്വഹിച്ചുകഴിഞ്ഞു. ദൈവം വിളിക്കുമ്പോൾ അങ്ങ് പോണം, അത്രമാത്രം.' ഇവിടെയിതാ എൺപതിലെത്തിയ അമ്മാമ്മ വലിയ ഉത്സാഹത്തോടെ, ചുറുചുറുക്കോടെ, ഓട്ടോയിലും ബസ്സിലും നടന്നുമൊക്കെ ദുഃഖിതരായ സഹജീവികൾക്കു വേണ്ടി പ്രാർത്ഥിക്കാനും, സ്നേഹവും സാന്ത്വനവും പകരുന്നതിനുമായി ഓടിയെത്തുന്നു.

"അവനവനാത്മ സുഖത്തിനാചരിക്കുന്നവ-
യപരന്റെ സുഖത്തിനായി വരേണം" എന്ന്

ശ്രീനാരായണ ഗുരുദേവൻ അരുളിചെയ്ത പോലെ, "നിന്നെപ്പോലെ നിന്റെ അയൽക്കാരനെയും സ്നേഹിക്കുവിൻ" എന്നു ക്രിസ്തുദേവൻ ഉദ്ബോധിപ്പിച്ചതു പോലെ, നിറഞ്ഞ മനസ്സുമായി, മധുരം പൊഴിക്കുന്ന വാക്കുകളുമായി തന്റെ അവശതയും വാർദ്ധക്യവും പരിമിതികളും മറന്ന് ഓടിയെത്തുന്ന അമ്മാമ്മ ഒരു വലിയ മാതൃകയാണ്. ഈ വലിയ മനസ്സിന്റെ സൽപ്രവർത്തികൾക്കു മുമ്പിൽ എന്റെ പ്രണാമം.

ഈശ്വരൻ ആയുരാരോഗ്യങ്ങൾ നൽകി ചിന്നമ്മാമ്മയെ അനുഗ്രഹിക്കട്ടെ എന്ന് പ്രാർത്ഥിക്കുന്നു. ●

നിറഞ്ഞ മനസ്സുമായി, മധുരം പൊഴിക്കുന്ന വാക്കുകളുമായി തന്റെ അവശതയും വാർദ്ധക്യവും പരിമിതികളും മറന്ന് ഓടിയെത്തുന്ന അമ്മാമ്മ ഒരു വലിയ മാതൃകയാണ്. ഈ വലിയ മനസ്സിന്റെ സൽപ്രവർത്തികൾക്കു മുമ്പിൽ എന്റെ പ്രണാമം.

അഗാധതയിൽ നിന്നുമൊരു എസ്പെരാൻസാ

രാജേഷ് തിരുവല്ല

ചിലിയിലെ കോപ്പിയാപോ സാൻജോസ് സ്വർണ്ണഖനിയിൽ കഴിഞ്ഞ ആഗസ്ത് 5ന് മണ്ണിടിച്ചിലിൽ 33 മനുഷ്യജന്മങ്ങൾ കുടുങ്ങിപ്പോയി. ഖനികളിൽ അപകടങ്ങൾ സർവ്വസാധാരണമാണ്. കൂട്ടമരണങ്ങൾ കണക്കാക്കുവാൻ പോലും കഴിയാത്ത തരത്തിൽ ദിനംപ്രതി വളർന്നുവരുന്നു. പക്ഷെ, ഇവിടെ സംഭവത്തിനു ശേഷം ഇവർ മരണപ്പെട്ടിരിക്കാം എന്ന് ചിന്തിക്കാതെ ആത്മവിശ്വാസത്തോടെ രക്ഷാപ്രവർത്തനം തുടങ്ങി 17 ദിവസങ്ങൾക്കു ശേഷം ഇവർ 33 പേരും ഭൂമിക്കടിയിൽ സുരക്ഷിതരായി കഴിയുന്നുവെന്ന വാർത്ത അമ്പരപ്പോടെയാണ് ലോകം കേട്ടറിഞ്ഞത്. വലിപ്പത്തിലും സമ്പത്തിലും ലോകരാഷ്ട്രങ്ങൾക്ക് മുമ്പിൽ വളരെ ചെറുതായ ചിലിയെന്ന രാഷ്ട്രം പക്ഷെ ഏതുരീതിയിലും ഇവരെ രക്ഷിക്കണം എന്ന് പ്രതിജ്ഞയെടുത്തതോടെ ഇവരുടെ അർപ്പണമനോഭാവത്തിന്റെയും കൂട്ടായ്മയുടെയും മുമ്പിൽ ലോകം തലകുനിച്ചു. 70 ദിവസം നീണ്ടുനിന്ന രക്ഷാപ്രവർത്തനങ്ങൾക്കൊടുവിൽ നാസയുടെ സഹായത്തോടെ നിർമ്മിച്ച 'ഫിനിക്സ്' എന്ന പേടകത്തിൽ 33 പേരെയും ജീവനോടെ പുറംലോകത്തിന് ഇവർ സമ്മാനിച്ചപ്പോൾ ജീവന്റെ വിലയെന്തെന്ന് ലോകം തിരിച്ചറിഞ്ഞു.

ജന്മം നൽകിയ കുഞ്ഞിനെ കഴുത്തുഞെരിച്ച് കൊന്ന് കുപ്പത്തൊട്ടിയിലേക്ക് വലിച്ചെറിയുന്ന അമ്മമാരും, ആയിരം രൂപയുടെ കട്ടേഷനിൽ ആരെയും കൊല്ലാൻ മടിക്കാത്തവരുമുള്ള നമ്മുടെ സമൂഹത്തിലാണ് ഈ സംഭവമെങ്കിൽ കുടുംബസഹായനിധിയുടെയും സ്മാരകമന്ദിരത്തിന്റെയും ലാഭവിഹിതം വീതം വയ്ക്കുന്നതിനെച്ചൊല്ലിയുള്ള കലഹമായിരിക്കും 70-ാം ദിവസം ആഘോഷിക്കുക.

സ്വന്തം മരണത്തെ കാത്തിരിക്കുന്ന ഏരിയൽ ടിക്കോനോ ആ അഗാധതയിലിരുന്ന് തന്റെ ആദ്യ കുഞ്ഞിന് നൽകിയ 'എസ്പെരാൻസാ' എന്ന പേര് ലോകജനതയുടെ പ്രതീക്ഷയായി മാറി. അവസാനശ്വാസത്തിനായി ഭൗമോപരിതലത്തിൽനിന്നും രണ്ടായിരത്തി നാൽപതിലധികം അടി താഴെ കുടുങ്ങി കഴിഞ്ഞിരുന്ന 33 പേരുടെ ഹൃദയത്തിലെ എസ്പെരാൻസാ കോടിക്കണക്കിന് മനുഷ്യസ്നേഹികളുടെ ഹൃദയങ്ങളിലൂടെ പ്രാർത്ഥനകളായി അലയടിച്ചപ്പോൾ ഭൂമീദേവിക്ക് മുഖംതിരിക്കുവാനായില്ല.

രാഷ്ട്രത്തിന് ആത്മവിശ്വാസം നൽകി രാപകലില്ലാതെ രക്ഷാപ്രവർത്തനങ്ങൾക്ക് നേരിട്ട് നേതൃത്വം നൽകിയ സാങ്കേതികവിദഗ്ധനും ഖനിമന്ത്രിയുമായ ലോറൻസ് ഗോൾബോൺ റിവെറോസ് ലോകമാതൃകയാവുമ്പോൾ സ്വന്തം മനഃസാക്ഷിയോടെങ്കിലും നീതി പുലർത്തുവാൻ കഴിയട്ടെ നമ്മുടെ നേതാക്കന്മാർക്കും. ●